

શ્રી

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

દોહરો.

આત્મવૃત્તિ નિર્મલ કરે, આપે તત્ત્વ વિકાસ;
આત્માને આરામ દે, આત્માનન્દ પ્રકાશ.

પુસ્તક ક્ર. ૬. વિક્રમ સંવત ૧૯૬૫. શાગણ. અંક ૮ મો.

પ્રભુ સ્તુતિ.

સીંહાનો કનરો.

જય જયવંતા જિનવર દેવા,
સુર અસુરાદિ કરે નિલ સેવા. જય. (ટેક

જ્ઞાન પ્રભાવે પ્રગટ પ્રભુ છે,
નિર્મળ બોધ વિભૂષિત દેવા. જય. ૧

શાંતિ સુખાકર ઉદ્ધિત બનીને,
શાંતિ પ્રસારે શિવ સુખ સેવા. જય. ૨

શિવ સુખદાયક સર્વ સહાયક,
રાગે પ્રભુ ભયદાયક હેવા. જય. ૩

નાથ નિરંજન નિર્મળ રૂપી,
ધારે શ્રીયુત સદ્ગુણ સેવા. જય. ૪

૧ દેવ, અસુર વગેરે. ૨ નિર્મળ બોધથી સુશોભિત છે. ૩ શાંતિના ચંદ્ર રૂપ. ૪ ઉદય પામીને. ૫ મોક્ષ સુખની સેવા રૂપ શાંતિ. ૬ આપનર. ૭ ભયને આપનારી દેવ. ૮ લક્ષ્મી સંહિત.

૧૭૦

અહભુત ઉપનય.

નિલ મહા ઉપકાર કરીને,
 આપે ધ્વજોધ વિનય ગુણ મેવા. જય. ૫
 આત્મારામ જાની નિરૂપાધિક,
 શુદ્ધ હૃદયથી કરો જિનસેવા. જય. ૬

અહભુત ઉપનય.

(પૃષ્ઠ ૧૬૧ થી શરૂ).

તે પુરૂષ તે જાને પુરૂષોના સંગથી કર્તવ્ય બ્રહ્મ થઈ ગયો, તેના હૃદય ઉપર તારાસી વૃત્તિ પ્રગટ થઈ આવી. હૃદય ના પ્રદેશમાં મલિનતાની છાયા પ્રસરી ગઈ, તેની આવી સ્થિતિ જોઈ તેની પાસે કોઈ પણ આવતું નહીં. જે પશ્ચિમો મધુર શબ્દો કરી તેના હૃદયને આનંદ આપતા હતા, તેઓ પણ તેનાથી દૂર રહેવા લાગ્યા, તેની આસપાસ સર્વ શૂન્યમય થઈ ગયું, આથી તે તરૂણ મુંઝાવા લાગ્યો, પેલા જે પુરૂષોના સહવાસમાં રહેતાં તેણે જીજ્ઞે આનંદ ગુમાવી લીધો, તે વનના વિવિધ જાતના આનંદો તેનાથી દૂર થવા લાગ્યાં, જાણે કુદ્રત તેનો તિરસ્કાર કરતી હોય, તેમ તેને ભાસવા લાગ્યું. કેટલાયેક પક્ષીઓ જાણે તેની નિંદા કરતા હોય, તેમ દેખાવા લાગ્યા, અને તે તરૂણને પોતાને માટે ઘણું અપમાન દેખાવા લાગ્યું, પેલા જે વિચિત્ર પુરૂષો કે જેઓ તેનો આશ્રય કરી રહેલા હતા, તેઓએ તે તરૂણને વશ કરી લીધો, તેઓના સંગથી તરૂણ પરાધીન સ્થિતિમાં આવી ગયો, અને તે અનેક જાતના અપમાનો પ્રાપ્ત કરવા લાગ્યો, તે તરૂણ તે જાને અધમ પુરૂષોના નકારા સ્વરૂપને જાણતો હતો, તે છતાં તે તેમના સંગને છોડી શકતો ન હતો તેમની સત્તામાં તે દબાઈને રહેતો હતો. તેની મનોવૃત્તિ પરાધીનતાના પાશમાં સપડાઈ ગઈ હતી.

૯ બોધ વિનય ગુણ રૂપી મેવા.

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

૧૭૧

એક વખતે રાત્રિનો સમય હતો, તે વખતે ભૂશ્યા ઉપર સૂતેલા તરણના હૃદયમાં આ પ્રમાણે પશ્ચાત્તાપ ઉત્પન્ન થઈ આવ્યો—“ અરે ! હું કોણ છું ! મારી સ્થિતિ કેવી કહેવાય ? મારો પ્રભાવ કેવો ગણાય ? હું શા માટે આ તરફ આવ્યો છું. મારી પૂર્વ સ્થિતિ ક્યાં ગઈ ? મારી દશા અકસ્માત્ કેમ બદલાઈ ગઈ ! મારો પૂર્વધિકાર ક્યાં ગયો ? મેં પ્રથમ આશ્રય કરેલા પેલા પાંચ કલ્પવૃક્ષો ક્યાં ગયા ! હું તેમને કેમ મુક્તિ ગયો ? તે સુંદર વૃક્ષોની શીતળ છાયામાંથી હું કેમ દૂર થઈ ગયો ! અહા ! એ વાત મારા બાળવામાં આવી. મને આવી સ્થિતિમાં લાવનાર કોણ છે ? એ હું સારી રીતે સમજી ગયો, પેલા સુંદર પક્ષીઓએજ મારી આ સ્થિતિ કરી છે. તે દુષ્ટ પક્ષીઓએ પોતાના મધુર શબ્દોથી મને આકર્ષ્યા અને આ મહાગર્તમાં ફેંકી દીધો છે. તે પક્ષીઓની સાથે પેલી મનોહર લતાઓએ પણ મને છેતર્યો છે, હવે મારી શી ગતિ થશે, હું ક્યાં જઈ અધમ અવસ્થામાં આવી ગયો, હવે મારે કોની શરણે જવું ? પરમાત્મા મને અવલંબન આપો અને આ મહા કષ્ટમાંથી મારો ઉદ્ધાર કરો. ”

તે તરણ આ પ્રમાણે ચિંતવતો હતો, તેવામાં તેના પૂર્વ જ્ઞાના યોગથી પેલા મહાત્મા તેની પાસે આવી અડ્યા. મહાત્માને જોતાંજ તે પુરૂષ સ્નાનદાશ્ચર્ય થઈ ગયો. તેણે ભક્તિના દાસથી તે મહાત્માને દંડવત્ પ્રણામ કર્યો અને પોતાનું મસ્તક તેના ચરણમાં મુક્યું. દયાળુ મહાત્માએ તેને હૃદયથી આશીર્વાદ આપી અને તેની તરફ પોતાની સ્વાભાવિક દયાળુવૃત્તિ પ્રગટ કરી. તેઓ બોલ્યા— “ અવિચારી તરણ, તારા હૃદયની લાવના પેલાએલી જોઈ હું પ્રસન્ન થયો છું. હવે તારા આત્માનો ઉદ્ધાર સત્વર થઈ જશે. આ દુઃસ્થિતિમાંથી મુક્ત થવાને તારું જ પુણ્ય ઉદય આવ્યું છે. ભદ્ર, જો તારી મનોવૃત્તિ આત્મિક સ્થિતિ મેળવવાને આતુર બની હોય તો તું મારા ઉપદેશ પ્રમાણે ચાલ કર. ”

૧૭૨

અહમુત ઉપનય.

તે મહાત્માના આવા વચનો સાંભળી તે તરૂણ હૃદયમાં પ્રસન્ન થયો અને તેણે ફરીવાર તે મહાત્માને લાવપુર્વક વંદના કરીને કહ્યું,—“ ભગવન. પ્રથમ આપના વચનનો જે મેં અનાદર કરેલો, તેનું આ ફળ મને પ્રાપ્ત થયું છે. હું આ સંસારની ઉપાધિમાંથી મુક્ત થવાની ઇચ્છાએ આપની પાસે આવ્યો હતો. પણ આપની આજ્ઞાનું ઉલ્લંઘન કરી પેલા પાંચ કલ્પવૃક્ષોનો ત્યાગ કર્યો, એ મેં ખરેખરી મૂર્ખતા કરી છે. તે મારી મૂર્ખતાનું કષ્ટદાયક ફળ હું અત્યારે અનુભવું છું. ભગવન, હવે મારી રક્ષા કરો અને પ્રાચીન આપી મારા આત્માને શુદ્ધ કરો. આપના જેવા દયાળુ પુરૂષ મારા અપરાધોને ક્ષમા આપશે.”

તે તરૂણના આવા વચન સાંભળી તે મહાત્માએ તેને અભયદાન આપ્યું અને આ પ્રમાણે ઉપદેશ આપ્યો. “ ભદ્ર, ચિંતા કરીશ નહીં. આ તારા પશ્ચાત્તાપ તારા આત્માનો ઉદ્ધારક થઈ પડશે. હવે મારે તને એટલુંજ કહેવાનું છે કે, તારી પાસે જે આ જે પુરૂષો છે, તેમનો સંગ તું છોડી દે. જ્યાં સુધી, તું એ પુરૂષોનો સંગ છોડીશ નહીં, ત્યાં સુધી તારા આત્માનો ઉદ્ધાર નહિં થાય. આ મધુર શબ્દ કરનારા પક્ષીઓ, પેત્રી સુંદર લતાઓ, સરોવરો અને આ દોમળ ભૂમિ વિગેરે જે પદાર્થોએ તને આકર્ષ્યો છે અને જેમના યોગથી તું આ સ્થિતિએ પોહોર્યો છે, તે સર્વ પદાર્થો તરફ તું ઊપેક્ષા રાખજે. હવે તારા જીવનને બદલાવી બીજા રૂપમાં મુકી દેજે. આ કાળે તારા હૃદયમાં જે લાવના પ્રગટ થઈ છે, તે લાવના કાયમ રાખી તારા અંતરંગ હૃદયને સ્થિર રાખજે. એથી કરીને તું તારી પૂર્વ સ્થિતિને પ્રાપ્ત થઈશ અને અનુક્રમે ધાર્મિક અને આત્મિક ઉન્નતિ મેળવી શકીશ.”

તે મહાનુભાવના વચનને માન આપી તે તરૂણ પુરૂષ તે રીતે વર્તવાને નિયમધારી થયો હતો અને તેથી અનુક્રમે તે પોતાની પૂર્વ સ્થિતિ પ્રાપ્ત કરી પરમાનંદનો અનુભવી બન્યો હતો. તેનું

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

૧૭૩

સર્વ જીવન સુખમય, શાંતિમય અને અમૃતમય બન્યું હતું.
જેથી તેણે યાવજીવિત તે મહાત્માનું ગુણ ગાન કરી પોતાનું
શુદ્ધ જીવન પુર્ણ કર્યું હતું.

(અપૂર્ણ.)

ક્ષમા અને ક્રોધનો સંવાદ.

(અનુસંધાન ગત્ અંક પૃષ્ઠ ૧૪૯ થી ૧૫૩.)

ક્રોધ—અરે ક્ષમા, તું મને દોષ દૃષ્ટિથી જુવે છે. પણ
હું દૂષિત નથી. મારાથીજ આ જગત્ વિજયી બને છે. જો હું
આ વિશ્વમાં વિદ્યમાન ન હોત તો જગત્નો વ્યવહાર અટકી
પડતો. મારા શિષ્યાય કોઈ કોઈને ગણ્યત નહીં, કોઈ કોઈનું માન
રાખત નહીં વિશ્વમાં ચોર લોકો તથા દુર્જનો વધી જાત. અને
બધું વિશ્વ અરાજક થઈ જાત. પણ મારા દિવ્ય પ્રભાવથી આ
જગતની પ્રવૃત્તિ ચાલે છે. શિક્ષક અને શિષ્ય, રાજા અને પ્રજા
તથા સ્વામી અને સેવક—એ બધા કુમ મારા પ્રવર્તનને આભારી
છે. મને ધારણ કરીનેજ રાજાઓ રાજ્ય કરી શકે છે. રાજાને
ઉચ્ચ પ્રભાવ, ઉચ્ચતેજ અને ઉચ્ચ સત્તા મારાથીજ પ્રવર્તે છે. આ
જગતમાં જો મારી રિથિતિ ન હોત તો બધો દેશ અરાજક થઈ
જાત અને રાજ્ય વ્યવસ્થા ચાલત નહીં.

ક્ષમા—અરે કુરૂપી, આવા ગર્વના વચનો કેમ બોલે છે ?
તારાથી શું થઈ શકે તેમ છે ? આ જગતમાં જો તારો વાસ
ન હોત તો સર્વ પ્રજાજન સુખશાંતામાં રહી શકત, રાજાઓને
ભારે પ્રયત્ન ન પડત, સર્વ જનો શાંતિમાં રહી પોતપોતાના
કર્તવ્યમાં પ્રવૃત્તિ કરત, દેશમાં શાંતી રહેત, કોઈ ઠેકાણે ખુના
મરકી થાતજ નહીં. તારા નિવાસથી આ જગતને ભારે સહન
કરવું પડે છે. અનેક જાતની શિક્ષાઓ ભોગવવી પડે છે એટલું
જ નહીં તેમને, પરલોકની ભયંકર નારકીની ખીડા પણ ભોગવવી
પડે છે.

૧૭૪

ક્ષમા અને કોધનો સંવાદ.

કોધ—અરે ક્ષમા, તારે વધારે જોલવાની કાંઈ જરૂર નથી. તારી પાસે મારું માહાત્મ્ય પ્રગટ કરવાથી કાંઈ પણ થવાનું નથી, તું મારી પ્રશંસા સહન કરી શકતી નથી. તું જગત્માં શાંત ગણાય છે. પણ ખરી રીતે તું મારી પાસે અશાંત ગણાય છે. જો તું ખરેખર સદા શાંત રહેનારી હો તો તારે મારી પ્રશંસા સહન કરવી જોઈએ.

ક્ષમા—અરે અભદ્ર, કોઈ પણ રીતે તારી પ્રશંસા કરી શકાય તેમ નથી. તારાથી તો દૂરજ રહેવું યોગ્ય છે. જેનામાં તારો પ્રવેશ થાય, તે માણસ પણ અસ્પૃશ્ય અને અનાદરણીય થાય છે.

કોધ—ક્ષમા, તું વિશેષ પડતાં વચનો જોડીશ નહીં. શું હું કાંઈ ચંડાળ છું કે જે મને તું અસ્પૃશ્ય કહે છે ?

ક્ષમા—અરે કોધ, મારા વચનો વિશેષ પડતા નથી, પણ યથાર્થ છે. મહાનુભાવ વિદ્વાનો તને ચંડાળ ની ઉપમા આપે છે. એટલુંજ નહીં, પણ કેટલાએક તો તને ચંડાળજ ગણે છે તેથી તું સર્વ રીતે અસ્પૃશ્ય અને અનાદરણીય છે.

કોધ—અરે ક્ષમા, આ વાત તો મેં તારે મુખેજ સાંભળી છે. કોઈ પણ માણસ મને ચંડાળ કહેતું હોય, એમ હું ધારી શકતો નથી; કારણ કે, દરેક મનુષ્યને મારો સ્પર્શ કરવો પડે છે. અટાકટીના વખતમાં મારું શરણ લીધા વિના ચાલે તેમ નથી, તેથી મને ચંડાળ કહેનાર કોણ છે ?

ક્ષમા—અરે અભિમાની, હજારો પ્રમાણિક પુરૂષો તને ચંડાળ કહે છે, એ વાત લોક પ્રસિદ્ધ છે. તે વાતની પ્રતીતિ તને ન આવતી હોય તો મારા મુખથી એક દષ્ટાંત સાંભળ. તે તારે માટે વિખ્યાત છે. કોઈ એક શહેરમાં અતિ આચારને ધારણ કરનારો કોઈ બ્રાહ્મણ રહેતો હતો. તે હંમેશાં પવિત્રપણે રહેતો અને પોતાના શૈવ્ય ધર્મને પાળતો હતો. આવો પવિત્ર

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

૧૭૫

છતાં તે કોધી બહુ હતો. તે બ્રાહ્મણના શરીરમાં તે પૂર્ણ રીતે વાસ કર્યો હતો.

એક વખતે તે બ્રાહ્મણ પ્રાતઃકાળે નદી ઉપરથી સ્નાન કરી ઘોષેલાં વસ્ત્રો પહેરી ઘેર આવતો હતો. તે વખતે માર્ગમાં કોઈ ચંડાળની સ્ત્રી રાજમાર્ગમાં આડું કાઢતી હતી. ચંડાળ સ્ત્રીએ તે બ્રાહ્મણને આવતા જોયો નહીં અને તે એમને એમ આડું કાઢવા લાગી. પેલા સ્નાન કરી આવતા બ્રાહ્મણની ઉપર તે આડુંની રજ ઉડીને ગઈ, તેથી તેને ભારે ગુસ્સો ચડી આવ્યો. તત્કાળ તે બ્રાહ્મણ ઉંચે સ્વરે બોલ્યો—“ અરે દુષ્ટ ચંડાળ સ્ત્રી, જરા વિચારીને આડું કાઢ તેં મને અપવિત્ર કર્યો. ” બ્રાહ્મણના આ વચન સાંભળી તે ચંડાળ સ્ત્રીએ તે બ્રાહ્મણની સામે જોયું, ક્રોધથી રક્ત મુખ અને રક્ત નેત્ર થયેલા તે બ્રાહ્મણને જોઈ ચંડાળ સ્ત્રી આડુંનું કામ પડતું મુકી તે બ્રાહ્મણની પાસે આવી અને તે બ્રાહ્મણને વળગી પડી. આથી બ્રાહ્મણ ઘણો ઉશ્કેરાઈ ગયો અને તેણીને મારવા પ્રયત્ન કરવા લાગ્યો, તે સ્થળે હજારો લોકો એકઠા થઈ ગયા. તેવામાં તે નગરનો રાજા તે માર્ગે ફરવા નીકળ્યો. લોકોને એકઠા થયેલા જોઈ રાજા તે સ્થાને પોતાની ગાડી ઉભી રખાવી થોભાયો. રાજાને જોતાંજ પેલા ક્રોધી બ્રાહ્મણ તેની પાસે આવ્યો અને તેણે ફરિયાદ કરી કે, “ મહારાજ, આ દુષ્ટ ચંડાળણીએ મને આલિંગન કરી બ્રહ્મ કર્યો. તેણીના સ્પર્શથી મારું બ્રાહ્મણપણું નષ્ટ થઈ ગયું. આપ નીતિમાન રાજાએ તેણીને સખ્ત શિક્ષા કરવી જોઈએ. ” બ્રાહ્મણના આ વચન સાંભળી રાજાએ નાખુશ થઈ તેણીને બોલાવી અને તિરસ્કારથી જણાવ્યું “ અરે દુષ્ટ, તેં ઘણુંજ ખોટું કામ કર્યું છે. તેં આ અપવિત્ર બ્રાહ્મણને શામાટે અલડાવ્યો ? તને હું સખ્ત શિક્ષા કરીશ. ” રાજાના આવા કઠોર વચનો સાંભળી તે ચંડાળ સ્ત્રી બોલી— “ મહારાજ, મેં કાંઈ તે બ્રાહ્મણને આલિંગન કર્યું નથી; પણ મારા પાંતને આલિંગન કર્યું છે—રાજા આશ્ચર્ય પામી બોલ્યો—

૧૭૬

ક્ષમા અને ક્રોધનો સંવાદ.

અરે અવિચારી સ્ત્રી, તે બ્રાહ્મણ તારો પતિ શી રીતે થાય ? અંડાળ સ્ત્રીએ કહ્યું, “ મહારાજ, આ જગત્માં ક્રોધ એ અંડાળ કહેવાય છે તે બ્રાહ્મણના શરીરમાં ક્રોધરૂપી અંડાણે પ્રવેશ કર્યો, એટલે મેં તે મારા પતિને આલિંગન કર્યું હતું. તેથી હું નિરપરાધી છું.”

અંડાળ સ્ત્રીના આવાં વચન સાંભળી રાજા ખુશી થયો, અને તેણે તે અંડાળ સ્ત્રીને છોડી મુકી અને તે બ્રાહ્મણને ફરી વાર ક્રોધરૂપી અંડાળને શરીરમાં ન લાવવો, તેને માટે ઉપદેશ આપ્યો. અને પછી સજ્જ પોતાને સ્થાને આડ્યો ગયો હતો.

કે ક્રોધ, આ દૃષ્ટાંત ઉપરથી તારે સમજવાનું છે કે, તું પોતા અંડાળરૂપ છે. તારા સ્વરૂપથી માણસ અપવિત્ર થઈ જાય છે. તારા અંડાળપણું સિદ્ધ કરવાને બીજા ઘણાં દૃષ્ટાંતો જગત્માં પ્રસિદ્ધ છે.

ક્ષમાના મુખથી આ દૃષ્ટાંત સાંભળી ક્રોધે પોતાના સ્વરૂપને (ક્રોધને) પ્રગટ કર્યું. તેના મુખ તથા નેત્ર ઉપર રતારા પ્રસરી ગઈ. વિકરાળ શરીર કંપવા લાગ્યું અને તે ગર્જના કરી આ પ્રમાણે બોલ્યો—

ક્રોધ—ક્ષમાદેવી, તું અતુકમે વાણીમાં વધતી જાય છે, પણ હવે વધારે પડતું બોલીશ નહીં. હું મારા સ્વરૂપને શામાટે ભુલી જાઉં. શું મારું સ્વરૂપ એવું નહાડું છે કે જે હું તેને ભુલી જાઉં ? એ કદિ પણ બનવાનું નથી. ક્રોધ પણ માણસ પોતાના સ્વરૂપને નિહતો નથી; કયો મૂર્ખ મનુષ્ય પોતાની જ નિંદામાં પ્રવર્તે ? ક્ષમા, તારા મુખમાંથી જે વચનો નીકળે છે, તે તારી નિર્મળતા સૂચવી આપે છે. હું તારા જેવો નિર્મળ નથી. મારાજ આધારથી આ જગત્નો વ્યવહાર ચાલે છે. જો જગત્માં ક્રોધ જ ન હોત તો આ બધી પ્રજા ઉચ્છૃંખત બની જાત. ક્રોધ ક્રોધના તાબામાં રહેત નહીં. મારા બચકર પ્રતાપથી જ દુનિયાનો બધો વ્યવહાર ચાલે છે. મારા વિના આ જગત્નું શું થાત ? તે કહી શકાતું નથી.

આત્માનન્દ પ્રકાશ:

૧૭૭

ક્ષમા—(હાસ્ય કરીને) અરે અભિમાની પુરૂષ, તારા વચનો સાંભળી મને હાસ્ય ઉત્પન્ન થાય છે, તું મારામાં નિર્બળતા સ્થાપિત કરે છે, પણ ખરી નિર્બળતા કેનામાં છે ? એ વાત હૃદયમાં આવતી નથી. જે બળ પોતાને અને બીજાને હાનિકરનારું હોય, તે બળ શા કામનું ? આત્મઘાતક અને પરઘાતક બળથી જે માણસ બલવાન ગણાતો હોય તો પછી નિર્બળ કેને કહેવો ? જે પોતાના બળથી સ્વહિત અને પરહિત સાધી શકે તેજ ખરો બળવાન ગણાય છે. અને તેવા બળવાન પુરૂષોથીજ આ ભૂમી બળવતી ગણાય છે.

અરે સાહસિક નર, વળી તું કહે છે કે, ‘ મારા આધારથીજ આ વિશ્વનો વ્યવહાર ચાલે છે, ’ આ તારા વચનો કેવા અનુચિત છે ? વિશ્વનો વ્યવહાર તારે આધારે ચાલે છે, એ વાત લોક માન્ય કદી પણ થાય નહીં, એ તારા વચનો તદ્દન ઉલટાં છે. તારાથી તો વિશ્વના વ્યવહારમાં સ્ખલન થાય છે. આ જગત્માં જે તું વિધમાન નહો તો જગત્નો વ્યવહાર એવો ઉત્તમ ચાલે કે, જેથી સર્વ પ્રજા જન સર્વ રીતે સુખી થાય. તારા યોગથીજ સર્વ પ્રજાને ભારે સંકટ વેઠવું પડે છે, આર્થ પ્રજાને વ્યવહારશુદ્ધિ રાખવામાં તું પોતેજ અંતરાય ઉત્પન્ન કરે છે, એ વિષે મારે વિશેષ કહેવાની જરૂર નથી; કારણ કે, જે હું તે વાત તને સત્ય રીતે નિવેદન કરું તો તું તારા સ્વભાવમાં આરૂઢ થયા વિના રહે નહીં.

કોધ—ભદ્રે. હું મારા સ્વભાવને ધારણ નહીં કરું; તું જે સત્ય હોય તે કહે વળી તે મારી ઉપર આરોપ મુક્યો છે કે, તારાથી જગત્ના વ્યવહારમાં સ્ખલન થાય છે. ’ એ વાત તારે મને સિદ્ધ કરી બતાવવી પડશે.

ક્ષમા—સાંભળ, આ જગત્માં ત્રણ પ્રકારના અંધ ગણાય છે. તેમાં એક નેત્રાંધ, બીજો કાયાંધ અને ત્રીજો ક્રોધાંધ તેમાં જે નેત્રથી અંધ છે, તે દ્રવ્યાંધ છે અને જે કામથી તથા ક્રોધથી

૧૯૮

ક્ષમા અને ક્રોધનો સંવાદ.

અંધ છે, તે ભાવાંધ છે તે ભાવાંધમાં જે તારાથી અંધ થયેલ છે, તે અંત્યંત વિપરીત કાર્ય કરનારો છે. તારાથી (ક્રોધથી) અંધ થયેલો મનુષ્ય કાંઈ પણ જોઈ શકતો નથી; પુત્રે પોતાના ગુરૂજન (વડિલ) નો વિનય કરવો જોઈએ. શિષ્યે ગુરૂનો, સ્ત્રીએ પતિનો, અને નાનાએ મોટાનો વિનય કરવો જોઈએ, એ ઉત્તમ મર્યાદા તારા પ્રભાવથી હુપ્ત થઈ જાય છે, ક્રોધમાં આવેલો પુત્ર વડિલનું અપમાન કરે છે, શિષ્ય ગુરૂનો અનાદર કરે છે, સ્ત્રી પતિનો તિરસ્કાર કરે છે, અને નાનો મોટાનું અપમાન કરે છે, એમ કરવાથી શુદ્ધ વ્યવહારનો લોપ થઈ જાય છે, તેથી તારા યોગથી જગતના વ્યવહારમાં મોટી સખલના પડે છે, કહે, એ વાત સાચી છે કે નહીં ?

ક્રોધ—(આવેશથી) અરે ક્ષમા, આ તારા વચનો મને જરા પણ રૂચિ કર લાગતા નથી, તારા આ વચનો સાંભળી હું આવેશમાં આવ્યો છું. પણ લાચાર છું કે, તારી આગલ મારી મહા શક્તિ આઢી શકતી નથી, મને મારા હૃદયમાં ઘણું એ આવે છે કે, આ વખતે તારો નાશ કરે, પણ મારું કાંઈ ચાલતું નથી.

ક્ષમા—અરે પાખંડી, હું તને પ્રથમથીજ કહેતી હતી કે, તું તારું સ્વરૂપ પ્રગટ કર્યો વિના રહીશ નહીં તું ગમે તે કરવા તૈયાર થા, પણ મારી પાસે તારું કાંઈ પણ ચાલવાનું નથી, હું ક્ષમા છું, મારો પ્રભાવ તારાથી પ્રતિહત થાય તેમ નથી, જે માણસ મારો આશ્રય કરે છે. તે તને પરાભવ કરવાને સમર્થ થાય છે, તો હું પોતે તારી આગળ પ્રત્યક્ષ ઉભી છું; તેનો તારાથી પરાભવ શી રીતે થાય ? આ જગતમાં ક્ષમાનો પરાજય કરવાને કોણ સમર્થ છે ? મારી શક્તિને કુંઠિત કરવાને આ જગતમાં કોઈ પણ વીર સમર્થ છેજ નહીં.

ક્રોધ—ભરે. આઢત્રી ખંધી આત્મ પ્રશંસા શા માટે કરે છે ? હું માનું છું કે, મારી આગળ તારી શક્તિ ચાલવાની નથી

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

૧૭૯

તે છતાં તારામાં કેટલી શક્તિ છે ? તે બાણવાની મારી ઇચ્છા છે તે કૃપા કરી મને કહી સંભળાવ.

ક્ષમા—અરે સાહસિક પુરૂષ, તારી આગળ મારી શક્તિ બાણવાની ઇચ્છા રાખતી નથી, કારણ કે, જો હું મારી સર્વ શક્તિનું તારી પાસે ધ્યાન કરીશ તો તું મને આત્મ પ્રશંસા કરનારી કહીશ, અને મારો અનાદર કરીશ.

(અપૂર્ણ.)

જૈન સોળ સંસ્કાર.

(પૃષ્ઠ ૧૫૭થી શરૂ)

શુદ્રોને માટે ઉત્તરીક ન્યાસ વિધિ.

જે જૈન શુદ્ર પોતાને યોગ્ય એવા સંસ્કારથી પવિત્ર થવાને ઇચ્છતો હોય, તેણે સાત દિવસ સુધી તૈલ મર્દન સાથે નાન કરવું, તે પછી પૈષ્ટિક, મસ્તકનું મુંડન, વેદિકરણ, મુનુષ્ઠિકા કરણ, અને જિન પ્રતિમા સ્થાપન પૂર્વની જેમ કરવા તે પછી ગૃહસ્થ ગુરૂએ આવી જિન પ્રતિમાની આઠ પ્રકારી પૂજા કરવી, અને આરે દિશાઓમાં શક્ય સ્તવનો પાઠ બાણવો, તે પછી શુદ્ર શિષ્ય શ્વેતવસ્ત્ર પહેરી અને ઉત્તરાસંગ કરી, ત્યાં ગુરૂ પાસે આવે, પછી આસન ઉપર બેઠેલા ગુરૂને અને સમવસરણને પ્રદક્ષિણા કરી નમસ્કાર કરી હાથ જોડી આ પ્રમાણે કહે—“લગવન્, મનુષ્ય જન્મ, આર્યદેશ અને આર્ય કુળ મને પ્રાપ્ત થયેલા છે, માટે મને યોગિરૂપ જિનારા આપો.” તે પછી ગુરૂ તે વાત અંગીકાર કરે એટલે શિષ્ય દ્વિતી કહે છે કે, “હું ઉપવીતને યોગ્ય નથી, માટે મને તે જિનારા આપો. શિષ્યના આ વચનો સાંભળ્યા પછી ગૃહસ્થ ગુરૂ તેને જિનોપવીતની પ્રમાણે લાંબુ, કપાશ અથવા રેશમનું ઉત્તરીયક પરમેષ્ઠી મંત્ર બાણીને પેહેરાવે છે, તે પછી શિષ્યને

૧૮૦

જૈન સોળ સંસ્કાર.

પૂર્વાભિમુખે ચૈત્યવંદન કરાવે છે, તે પછી શિષ્ય નમસ્કાર કરી અંજલિ બેઠી કહે છે કે, “ હે ગુરુ, તમે ઉત્તરીયકનું આરોપણ કરી મને જિનાજ્ઞામાં આરોપિત કર્યો છે.” ગુરુ કહે છે કે, “ હે શિષ્ય, તું જિનાજ્ઞામાં સારી રીતે આરોપિત થયો છે, હવે આ સંસાર સાગરને તર.” આ પ્રમાણે કહી ગુરુ સન્મુખ બેસી તે ગુરુ શિષ્યની આગળ વ્રતની આજ્ઞા આપે છે.

“ હે ગુરુ શિષ્ય, સમ્યક્ત્વથી યુક્ત એવા બાર વ્રત તારે ધારણ કરવા. કદિ પણ કુળમદ કરવો નહીં. જૈન મુનિઓ અને જૈન બ્રાહ્મણોની ઉપાસના કરવી. ગીતાર્થે આચરેલું તપ કરવું, કોઈ પાપીની પણ નિંદા ન કરવી. આત્મ પ્રશંસા ન કરવી. આત્મહિતની ઇચ્છા રાખી. જૈનને માન આપવું. જો આ ઉત્તરીયકનો જાંશ થાય અથવા લાંગ થાય તો વ્રત કરવું, તેમજ પ્રેત કર્મ વિધિ પૂર્વક આચરવું. ”

આ પ્રમાણે કહી ગુરુ ઉત્તરાસંગને માટે વિશેષ જણાવે છે--જે ક્ષત્રિઓ અથવા વૈશ્યો દેશકાલને લઈને ઉપવીતનો ત્યાગ કરે તો તેમણે ઉપવીતને બદલે ઉત્તરાસંગ ધારણ કરવું જોઈએ, તેને માટે શાસ્ત્રમાં આ પ્રમાણે કહેલું છે--

“ ધર્મ કાર્યે ગુરોર્દૃષ્ટૌ દેવગુર્વાલ્યેઽપિ ચ ।

ધાર્ય સ્તથોત્તરાસંગઃ સૂત્રવત્તેલકર્મણિ ॥ ૧ ॥

“ ધર્મના કાર્યમાં, ગુરુના દર્શનમાં, દેવાલયમાં, ગુરુના ઉપાશ્રયમાં અને પ્રેત કર્મમાં સૂત્ર—ઉપવીતની જેમ ઉત્તરાસંગ ધારણ કરવું. ” ૧

“ અન્યેવાનન્નિ કારુણ્યં ગુર્વનુજ્ઞાં વિના વિ હિ ।

ગુરુર્ધર્માદિકાર્યેષુ ઉત્તરાસંગ ઇપ્યતે ॥ ૨ ॥

“ બીજા પણ કારુ—ગુરુદિકોને ગુરુની આજ્ઞા વિના પણ ગુરુ ધર્માદિકાર્યોમાં ઉત્તરાસંગ કરવાને ઇચ્છેલું છે” ૨

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

૧૮૧

આ પ્રમાણે ગૃહસ્થ ગુરુ શુદ્ર શિષ્યની આગળ વ્યાખ્યાન કરી પછી તેને ચૈવ્યવન કરાવે છે, તેમાં પરમેષ્ઠી મંત્રનો ઉચ્ચાર તથા વ્યાખ્યાન પુર્વ પ્રમાણે કરવાં, તેમાં જ્યાં ' નમો ' એવો ઉચ્ચાર આવે, ત્યાં શુદ્રેએ ' જામો ' એવો ઉચ્ચાર કરવો તે પછી ગૃહસ્થ ગુરુ શિષ્ય સહિત ધર્મગારમાં જાય અને ત્યાં મહાળી પૂજા, ગુરુ નમસ્કાર અને વાસશ્લેષ વગેરે પૂર્વની પ્રમાણે કરે, તે પછી મુનિઓને અન્ન, વસ્ત્ર તથા પાત્રના દાન આપે અને ચતુર્વિધ સંઘની પૂજા કરે.

ધર્મિ ઉત્તરીકન્યાસવિધિ.

આ બારમા ઉપનયન સંસ્કાર ને અતે અથકારે બટૂકરણ નામનો એક વિધિ બતાવ્યો છે. તે જૈન બ્રાહ્મણોને માટેજ કહેલો છે. જે બ્રાહ્મણ વ્રતરહિત, સંસ્કાર બ્રહ્મ, નૈવેદ્ય ખાનાર, કુકર્મ કરનાર, વેદ રહિત, જપહીન, શસ્ત્રધારી, આમ્ય, કુલહિન, નીચકર્મ કરનાર, પ્રેતાન્ન ભક્ષ્ય કરનાર, ચારણ ભાટની જેમ ખુશામત કરનાર, ઘટિકા વગાડનાર, સેવા કરનાર, ગંધ તથા તાંબુલ ઉપર આજીવિકા ચલાવનાર નટકર્મ કરનાર, બ્રાહ્મણનો વેષ પેહેરનાર, અને અંત્ય જાતિમાં ઉત્તન્ન થનાર હોય, તેવા બ્રાહ્મણને ફરીવાર પ્રાયશ્ચિત આપી જે સંસ્કાર કરવામાં આવે તે બટૂકરણ કહેવાય છે. તે બટૂકરણ કરતી વખતે તે બ્રાહ્મણ ને શિખા શિવાય માથે સુડન કરાવી તેને તીર્થોદક વડે મંત્રથી સ્નાન કરાવવામાં આવે છે. તે પછી તેને નદી અથવા તીર્થસ્થાન ઉપર અથવા કોઈ પવિત્રસ્થાનમાં લઇ જઈ તેને ત્રણગણી કુશમેખલા, કૌપીન, વગેરે આરોપિત કરી પુનઃ ઊપવીત ધારણ કરાવવામાં આવે છે. અને પછી દંડાદિક ધારણ કરાવી મંત્રના પાઠપૂર્વક તેને ત્યાગ કરાવી ગૃહસ્થ ગુરુ તેને ઉત્તમ પ્રકારે શિક્ષા આપે છે—જે શિક્ષાનો સાર આ પ્રમાણે છે—હે શિષ્ય તું પરનિંદા, પરદ્રોહ, પરસ્ત્રી અને પરદ્રવ્યની ઇચ્છા કરીશ

૧૮૨ મુનિરાજે તથા આવકો પ્રતિ અગત્યની મુચનાઓ.

નહીં. માંસ કંદમૂળ વગેરે અભક્ષ્યનો ત્યાગ કરવો. વ્યાપાર તથા સ્વામીની સેવામાં કદી પણ કપટ કરીશ નહીં. બ્રાહ્મણ, સ્ત્રી, ગર્ભ અને ગાયની રક્ષા કરવો. શુદ્ધ દેવ, ગુરુ અને ધર્મની સેવા કરવો. અતિથિ સત્કાર તથા દાન આપવો. આત્મધ્યાન તથા પર જીવને વૃથા પીડા કરીશ નહીં. અને આ જિનોપવિતને યાવજીવ સુશ્રી ધારણ કરવો. ”

આ પ્રમાણે શિક્ષા આપ્યા પછી શિષ્યે પોતાની શક્તિ પ્રમાણે ગૃહસ્થ ગુરુને સુવર્ણ, વસ્ત્ર વગેરે ઉત્તમ પદાર્થનું દાન આપવું, એવી રીતે બટૂકરણુ વિધિ થાય છે.

ઘટિ બટૂકરણુ વિધિ.

આ પ્રમાણે ગૃહસ્થ આવકનો બારમો ઉપનય સંસ્કાર કરવામાં આવે છે. એ સંસ્કાર વર્તમાનકાળે તદ્દન હુમ થઈ ગયો છે. હવે માત્ર ઉત્તરાસંગ રૂપે તે સંસ્કાર રહેતો છે. સર્વ જૈન પ્રજાએ આ પવિત્ર સંસ્કારનું પુનરુજ્જીવન કરવાનું છે. જે આ પવિત્ર સંસ્કાર પુનઃ પ્રચલિત થાય તો જૈન પ્રજા પુનઃ પોતાના પૂર્વ સંસ્કારનું બળ પ્રાપ્ત કરી ધાર્મિક ઉન્નતિ સંપાદન કરી શકશે.

(અપૂર્ણ.)

પૂજ્ય મુનિરાજે તથાવિવેકી આવકો પ્રતિ અતિ અગત્યની મુચનાઓ.

(અનુસંધાન ૧૬૭ થી શરૂ.)

પ્રિય ભાઈઓ !

આપ જો અન્ય નિરૂપયોગી, ઉપલક ક્રિયા ખોટી ધામધુમ તણ દઈ, આ સમયોચિત મુચના લક્ષમાં લઈ તેમાં પોતાનું બહુ હિત સમજી વિવેકથી વર્તશો. તો બસુસ સમજવું કે, તેથી અલ્પ સમયમાં ભારે મોટા લાભ મેળવી શકશો. સ્વમતિ કલ્પનાનુસારે ગમે તેવું સાડું કરવા કરતાં વીતરાગ

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

૧૮૩

વચનાનુસાર કરવામાંજ મોટો લાભ છે. અક્ષય સુખ મેળવવા ઇચ્છનારે તો જરૂર વચનાનુસારેજ વર્તવું શ્રેયકારી છે. સ્વમતિ કલ્પનાનુસારે વર્તતાં તો જીવ અનંત કાળ ભર્યો. તેઓ હજી તેનો અંત ન આવ્યો, માટે નિપ્રયે માનવું ઘટે છે કે, શાસ્ત્રાજ્ઞા મુજબ પરમાર્થ બુદ્ધિથી સમયાદિ ઉચિતજ કાર્ય કરવામાં ખરું હિત સમાયેલું છે. આથી વિરુદ્ધ વર્તનારા સર્વે દોષ આપદના ભાગી થાય છે. માટે આપણે આપણું ખરું હિત ચિન્તવવું એજ આપણું ખાસ કર્તવ્ય છે. જ્ઞાની પુરૂષો તો પરમાર્થ વૃત્તિથી સવળોજ માર્ગ જતાંવે છે. છતાં આપણે આપ મતિથી અવળા થઇને તેમની આજ્ઞાનું ઉલ્લંઘન કરીએ છીએ, તો તેમાં આપણાં નસીબનોજ દોષ છે.

૨ આપ જાણો છો કે, આપણા સર્વમાં કાળમુખ કુસંપે કાળો કેર વર્તાવ્યો છે, તેને નિર્મૂળ કરવાને અગ્રણી (નાયક) જનોએ અવશ્ય તત્પર થવું ઘટે છે. નહિ તો તે તેના તીવ્ર દુષ્ટ વિપાક દેખાડવામાં આકી રાખશે નહિ. “ પાણી પહેલાં પાત્ર બાંધવી ” એ દીર્ઘદષ્ટિ-સમયજ્ઞની ખાસ નીતિ છે, તો હવે વધારે દીલ કર્યા વિના અવશ્ય જાગૃત થવાની જરૂર છે, નહિ તો આગળ ઉપર વધારે પરતાવું પડશે.

૩ આપણામાં વિવેકની મોટી ખામી દ્રષ્ટિમત્ત થાય છે. તે હવે અવશ્ય સુધારી લેવી ઘટે છે, અવિવેકથી આપણે અન્યના સુગુણોને પણ ગ્રહી શકતા નથી. અરે ! આપણે તેની પુષ્ટિ કરવી ભૂલી જઇ વિવેકની મોટી ખામીથી ઉલટા તેની નિન્દા પણ કરવા મંડી પડીએ છીએ, માટે જે ચિતરાગ વચનાનુસારે સત્ય છે, તેને સાચા દીલથી સત્ય તરીકે અવધારતાં અને આદરતાં આપણે અવશ્ય શીખવું જોઇએ છીએ.

૪ ચિતરાગ વચનાનુસારે ખરું શું છે, યા શું હોઇ શકે તે જાણવા માટે શ્રીહુગ્લિદ્રસૂત્રી, શ્રીહેમચંદ્રસૂત્રી, તથા શ્રીમદ્યશોવિજયજી પ્રમુખ વર્મપુરધર પુરૂષોએ સર્વજ્ઞ વચનાનુસાર

૧૮૪ મુનિરાજે તથા આવકે પ્રતિ અગત્યની સુચનાઓ.

રચિત પ્રમાણિક ગ્રંથોનું બારીકાઈથી અવલોકન કરવાની ખાસ જરૂર છે, પણ મોટી અફસોસની વાત એ છે કે, આવા ગ્રંથોનું તો કહેવું જ શું, પણ અતિ સરલ-સાદી ભાષામાં સત્ય સર્વજ્ઞ પ્રણિત ધર્મને પ્રકાશમાં લાવવાની શુદ્ધિથી લખવામાં આવતા લેખો વાંચવાનું પણ મોહ વશ જનોને બની શકતું નથી; તો તે સંબંધી પુરતો વિચાર કરી પોતાની ભૂલ શોધી કાઢી તેને સુધારવાની તક તો તે બાપડા શી રીતે લઈ શકેજ ? અદ્યાપિ પણ આવા અતિ બારીક સમયે મહા ગાઠ મોહ નિદ્રા તથા કાંઈક બાગૃત થઈ કેવળ પરોપકાર શુદ્ધિથી લખાયેલા ઉત્તમ લેખો વાંચવાની અમૂલ્ય તક જો જવા દેવામાં ન આવે, અને તેમાંથી બનતો પરમાર્થ અહુણુ કરવામાં આવે તો આશા છે કે, સમયાનુસાર તેવા મૂઠ જીવોનું પણ હિત થઈ શકે.

૫ ઉપકારી મહાત્માઓ ગમે તેવો પ્રયાસ લઈ પરમ પવિત્ર સર્વજ્ઞ પ્રણિત ધર્મને પ્રકાશમાં લાવવા માટે વિવિધ ધર્મ વિષયો સંબંધી સારા સારા લેખો લખી, ઓતા વર્ગનું યા સામાન્ય રીતે સમસ્ત જૈન કોમનું ધ્યાન ખેંચે છે, પરંતુ જ્યાં સુધી આપણા લોકો બેપરવા રાખી સ્વપરનું ખર્ચ હિત કેમ થઈ શકે તે બાણવા, જરૂર જેટલો પણ પ્રયાસ લઈ, તેમને વાંચે કે સાંભળે પણ નહિ, કદાચ વાંચે સાંભળે તો નત્સંબંધી જોઈએ તેવો વિચાર કરે નહિ, અને કદાચ તેમ કરી શક્યા તોપણ જ્યાં સુધી તદ્દવત્ આચરણ કરે નહિ ત્યાં સુધી સ્વ-પરનું ઐય કેમ થઈ શકે ? અમેરિકા જેવા પ્રદેશોમાં એક જાતિ અનુશવવાળા મિત્રના મુળથી સાંભળ્યા મુજબ ખેડુત લોકો પણ ન્યુસપેપરો [વર્તમાનપત્રો] બહુ આતુરતાથી વાંચવા તત્પર રહે છે, અને અહીં તો આપણા પ્રત્યક્ષ અનુભવથી જાણી શકીએ છીએ કે જન સમુદાયનો મોટો ભાગ તો સ્વહિત સાધવા પણ બેપરવા યા આળસુ રહે છે, આહાહા ! આવી અતિ અહિતકારી બેપરવા તથા આપણા મુકુટીઓ [સાધુઓ અને સાધ્વીઓ] તથા

આત્માનન્દ પ્રકાશ:

૧૮૫

શ્રાવકો અને શ્રાવીકાઓ, સમય વિચારી સ્વસ્વહિત સાધવા ઉત્કંઠિત રહે તો આશા છે કે, અવશ્ય વહેલો મોટો પણ આપણામાં કાંઈ સુંદારો થઈ શકે ખરો, ખરું સત્ય જો સમજાય તો મનુષ્યના અદ્ય આયુષમાં આત્મ સાધન કરી લેવું, તે કુટુંબમાંથી રત્ન કાઢી લેવા જેવું છે, કાળજીવાળાને તે કાઢવું સહેલું છે. પોતાની અનાદિ ભૂતો યથાર્થ જાણવા સમ્યગ્ જ્ઞાનની જરૂર છે. સમ્યગ્ જ્ઞાનના પ્રકાશે કરી-વિવેકવટે ક્ષણિક અને અશુચીમય આ જડદેહ પરની મમતા ત્યજી સ્વકર્તવ્ય કરવા લગાર પણ પાછી પાની કરવી યોગ્ય નથી, એમ વિચારીને કે, દેહેદુઃખં મહાફલં અર્થાત્ સમજીને સમતા પુર્વક ધર્મ કરણી કરતાં દેહમાં કાંઈક થતું દુઃખ સહેવું મહાક્ષણદાયી છે. શાથી જે સમ્યગ્ જ્ઞાન અને સમ્યગ્ ક્રિયાના બળે સંસાર તરવો સુક્ષ્મ થઈ જાય છે, તેમજ તેજ જ્ઞાનસમુદ્ર અને ક્રિયાના તિરહે ચક્ર ગતિ સંસારમાં અનેકશઃ બ્રમણજ કરવું પડે છે. માટે પ્રથમ તો સમ્યગ્ વસ્તુ તત્ત્વ જાણવાની અને તેમ કરી વિવેક વટે તદ્વત્ આચરણ કરવાની ખાસ જરૂર છે. તે બેમાં એકની પણ ઉપેક્ષા કરવી દુઃખદાયી છે. તો બન્નેમાં બેપરવા જાનખાર મુશલાય છુદ્ધિતું તો કહેવું શું ? જેમ મંત્રનો જ્ઞાની મંત્રનો સમ્યગ્ પ્રયોગ કરી વિષધરના પણ વિષ કાઢી શકે છે, તેમજ વિવેકી જનો સમ્યગ્ જ્ઞાન અને ક્રિયાના બળે કરી કર્મ વિષધરનું પણ વિષ દૂર કરી શકે છે, પરંતુ એકલા જ્ઞાન કે એકલી ક્રિયા માત્રથી તે થઈ શકવાનું નહિ, માટે પ્રથમ સન્માર્ગનું બરાબર જાન કરી સ્વશત્રુમૂળ પ્રમાદને પરિહરી પર્ણ પ્રમથી મેક્ષાર્થે ઉભયનું સેવન કરવા બુદ્ધિનું નહિ, એમ સમજીને “મહાજનોયેતગતઃ સન્ન્યાઃ” શિષ્ટ-સુવિહિત પુરુષોએ જે માર્ગ આદર્યો છે, તેજ માર્ગ કદ્યાણુકારી છે.

૬. આપણામાંનો મોટો ભાગ એટલો તો જડતાગ્રસ્ત છે તેમની જડતા દૂર કરવા યુગના યુગ વહી જતાં પાર આવ

૧૮૬ મુનિરાજે તથા આવકો પ્રતિ અગત્યની મુચનાઓ.

વો મુશ્કેલ છે. પરંતુ જો નાનાં ઉછરતાં બાળકોને કે યુવકોને ધર્મ શિક્ષણ આપવાનું હોય તુરત સારા પાયાપર શરૂ કરવા માં આવે તો, તેનું ઘણું સાડું પરિણામ આવવાની વક્રી રહે છે. જો માળાપોએ પોતે ઉત્તમ શિક્ષણ લીધું હોય તો, તેઓ, પોતાની ઉછરતી પ્રજાને પણ સારી ધર્મ નિષ્ઠ બનાવી શકે, અન્યથા નહિ. આજકાલના માળાપો એક સમયે જ્યારે પોતે પુત્ર પુત્રીની અવસ્થામાં હતા. ત્યારે તેઓને શિક્ષણ મળેલું નહિ તેથી તેઓ ઉત્તમ શિક્ષણ યા ધર્મશિક્ષણ તેમનાં બાળકોને આપવાને વિજયી ન નીવડ્યા. તેમજ જો હાલની બાળ સંતતિ (પ્રજા)ને સાડું-સંગીન શિક્ષણ આપવામાં નહિ આવે તો, તેઓ પણ એક દેશીય (એક લક્ષીય) શિક્ષણ મેળવવાથી સંસારની અસારતા, વૈરાગ્ય, ગાંભીર્ય, પ્રૌઢતા આદિથી વિમુખ રહી સહનશીલતા, ખામોશ આદિ ઉચ્ચ ગુણો જે વ્યવહારમાં આવશ્યક છે, તે પ્રાપ્ત કરી શકવાના નહિ. માટે જો અત્યારથી જ સમયાનુકુળ શિક્ષણ માળાપો વા શરૂ જનો તરફથી તે તે બાળકોની રૂચિ અનુકુળ સાદિ-સરલ ભાષામાં આપવામાં આવે તો પ્રાયઃ તેઓ સદ્ગુણી-ધર્મ નિષ્ઠ માળાપો નીવડી પોતાની ભાવી પ્રજાપ્રતિ પોતાની પવિત્ર ફરજે અદા કરવાને ચુકવાના નહી. બાળકોની અતિ કોમળ અને ફળદ્રુપ હૃદય ભૂમિમાં જો સમયોચિત સારાં શિક્ષણનાં બીજો રોપવામાં આવે, અને પછી પ્રતિદીન કાળજી પૂર્વક સૂક્ત વચન જળનું સિંચન કરવામાં આવે તો તેઓમાંથી એવા તો ધર્મના ફળગા કુટે કે, તેઓમાંનો પ્રત્યેક સાક્ષાત્ કલ્પવૃક્ષની બરાબરી કરી શકે, દરેક જૈનને આંગણે આમ ઉગેલા કલ્પવૃક્ષો કેવાં શોભે વાડ ?

૭. આવા અતિ બારીક સમયે પણ શ્રીમંતોથી માંડી ગરીબ લોકોવડે કેટલાક નકામા ઉડાઉ ખર્ચ કરવામાં આવે છે. તે પર શ્રી સંઘ કે જ્ઞાતિના આગેવાનોએ ખાશ આંકુશ મુકવાની આવશ્યકતા છે. આવો ઉડાઉ ખર્ચ કરવા કોઈએ આગ્રહ કરવો

આત્માનંદ પ્રકાશ.

૧૮૭

ન જોઈએ. સુનિરાજોએ પણ આવા નકામા ખર્ચને ગહલે જૈનો નું શ્રેય થાય, તેવો સુલભ રસ્તો તેઓને હેતુ—યુક્તિથી ખતાવવો જોઈએ, દૃષ્ટાંત તરિકે સાત ક્ષેત્રોમાંથી સીદ્ધતા ક્ષેત્રમાં વિશેષ વિવેકપુર્વક વાપરવા ઉપદેશ દેવો જોઈએ. જો એક મતથી શાસનની શોભા વધે એવાં પગલાં દરેક સ્થળે ભરવામાં આવે તો જરૂર થોડા વખતમાંજ એક સારો અગત્યનો ફેરફાર થઈ શકે, પરંતુ યાદ રાખવું જોઈએ કે. આ સર્વ, વિવેકની મોટી ખામી દૂર કરવાથીજ, સિદ્ધ થઈ શકે. અન્યથા તો તે આકાશ પુષ્પવત્ અસંભવિતજ સમજવું. અરે! લાભ તોટાને પણ સમ્બગ્ નહિ વિચારનારા ખરા વણિકોજ ન કહેવાય, તો સાચા જૈન વીર સર્વજ્ઞ પુત્રો તો કહેવાયજ શાના? એક સ્વચ્છંદપણે ચાલવા રૂપ અવિવેકજ દૂર કરી શકાય અને પરમ પવિત્ર પરમાત્માના આગમ અનુસારે નિઃશંકપણે પુણ્ય શ્રદ્ધા અને પ્રેમથી વર્તવામાં આવે તો આખા જૈન શાસનમાં નિત્ય હીવાળી થઈ રહે. અહો ! આવો શુભ સમય આવેલો. આપણે સાક્ષાત્ કયારે જોઈ શકશું? આપણે થોડું બોલી વધારે સારું કરતાં કયારે શીળીશું? આપણામાં ઘુસી રહેલી મલીન વૃત્તિઓનો કયારે અંત આવશે? તેમજ પ્રસન્ન ચિત્તથી આપણી ફરજો સમજી અદા કરવા આપણે કયારે લાગ્યશાળી થઈશું? એક બીજા તરફ મીઠી નજરથી જોઈ શુણ્ણ ચક્રણ કરતાં કયારે શીળીશું? અને તેવા કાયમના શુભ અભ્યાસથી દોષ દ્રષ્ટીને સમુગ્ધગી કયારે દૂર કરી શકીશું?

૮. આપણા શ્રાવક લોકોમાં અવસાન વખતે ધર્મોદ્ધાર કહેવાની પીટી ચાલે છે, તે મુજબ ધર્મોદ્ધાર કર્યા બાદ તરતજ તે દ્રવ્યની જોઈએ તેવી યોગ્ય વ્યવસ્થા કરી લેવી જોઈએ. તે નહિ કરતાં ઘણા લોકો તો ધર્મોદ્ધારના દેણામાંજ ડુબેલા હોય છે; તેમજ તેવા લોકોના સંબંધથી બીજાઓને પણ જાંટા ઉડે છે, માટે તેવા ધર્મોદ્ધાર બાળતનો તરત ખુલાસો કરી, તેનો લાંબો ચેપ ન

૧૮૮ મુનિરાજે તથા શ્રાવકો પ્રતિ અગત્યની મુચનાઓ.

પહોંચે તેવો દરેક સ્થળે જન્મોગસ્ત થવાની ખાસ જરૂર છે. આ વાત ખાસ લક્ષમાં લેવા યોગ્ય છે.

સ્વ—પરને હુખતાં અટકાવી, ધર્માદા દ્રવ્યનો ફડચો કરી, સારો ઉપયોગ કરવો, એ સ્વ—પરને તરવાનો રસ્તો હોવાથી અવશ્ય આદરણીય છે, માટે સુખના અર્થી જીવોએ આ બાબતમાં પ્રમાદ કરવો યોગ્ય નથી.

૯. દિનપ્રતિદિન સમયકડિન આવતો જાય છે. જેમાં શ્રી સંધને આધારભૂત મુખ્યપણે શ્રી જીન આગમ, અને જીન પ્રતિમા છે. તે જાનેની આશાતના ત્યજી વિશેષ વિનય કરવો ઘટે છે. શાસ્ત્રોનો જીર્ણ થઈ, વિચ્છેદ ન થાય તે ખાસ લક્ષમાં રાખવું ઉપયુક્ત છે. તેમજ જીર્ણ ચૈત્યોનો પણ ઉદ્ધાર-કરવા પ્રતિ વિશેષ લક્ષ રાખવું યોગ્ય છે. મૂર્ખ લોકો લાભાલાભ નહિ વિચારતાં કેવળ યશ, નામ, કીર્તિ માટે મરે છે, પણ જીર્ણોદ્ધારથી ઓછું નામ કે કીર્તિ નથી. જીર્ણોદ્ધારથી તો નામ અમર થવા સાથે અક્ષય યશ ને સુખ મળે છે, માટે સ્વચ્છંદપણું ત્યજી શાસ્ત્ર નીતિથી અક્ષય લાભ લેવા યત્ન કરવો યોગ્ય છે. ઉગડ જીવો, જેવાં કે નાતવરા, વિગેરે કરવાને જઠલે આવા બારીક સમયે સીદાતા સાધર્મી ભાઈઓને સહાય દઈ, ઉદ્ધારવામાં અથાગ લાભ સમાયેલો છે. તો સુમતિની સલાહ લઈ, સ્વચ્છંદ ત્યજી, સ્વ—પરને હિત થાય તેવો માર્ગ સેવવો એજ શાસનના ઉદ્દ્યેશો અરો રસ્તો છે,

૧૦ આજ કાલ વિવેકની ખામીથી માખાંધો બહુધા ખોટા વહેમોથી ભરેલા તથા બાધક રીત રીવાજોને વળગી રહેલાં દીસે છે, તેમને સુધારવાનું કામ ઘણું કઠિન છે, પરંતુ જે નવી થતી પ્રજા-જેન બાળકોને તથા કુટુંબ વર્ગને સારું ધર્મ શિક્ષણ-નીતિ, ન્યાય, સત્ય, પ્રમાણિકતા સંજ્ઞાથી સ્ફૂરતી તાલીમ આપવા માં આવે તો, થોડી મહેનતે સારો સુધારો અદ્ય સમયમાં જ થવા સંભવ છે, માટે દરેક સ્થળે વિચરતા સાધુ—મુનિશ્રી

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

૧૮૯

તેમજ સારા ડેજવાયેલા વિદ્વાન શ્રાવકો આ સંબંધી પોતાની ખાસ ફરજો વિચારી જોઈએ તેવો સારો પ્રયત્ન કરે તો જરૂર કંઈ પણ સારો સુધારો થયા વિના રહે નહિ. જો કે વર્તમાન કાળે કેટલાક જૈન યુવકો લેખો લખી ઉચ્ચ આશયથી જૈનોની આધુનિક સ્થિતિ સુધારવા કંઈક પ્રયાસ કરતા હીસે છે, અને તેમ કરતાં તેમનો પ્રયત્ન સર્વથા નિષ્ફળ થતો હોય, એમ કહી શકાય તેમ નથી. તોપણ એટલું તો કહી શકાય તેમ છે કે, આજ કાલ મુનિરાજો કે શ્રાવકો, મોટી ઉમ્મરના જૈન ભાઈઓ અને બહેનોને લેખો લખી આ વ્યાખ્યાનો આપી યોગ્ય કરવા જેટલો શ્રમ લે છે, તેટલોજ શ્રમ સંપૂર્ણ ખંતથી કોમળ વયનાં જૈન બાળકોના કોમળ મગજમાં પવિત્ર જૈન તત્વોનું રહસ્ય બહુજ સરલ સાદી ભાષામાં સમજાવવા, તેમના દિલમાં ગરાગર ઉતરે હૃદયંગમ થાય તેમ અસરકારક પ્રયોગવા, સમય ઉચિત વિચારે તો આજ કાલ દેશના કોશ ભરી ઉપદેશ જળ, જેમની હૃદય ભુમીમાં ઉતરવું મુશ્કેલ છે તેવા અશિક્ષિત યાવત્ શુષ્ક પ્રાય જનોને, સિંચવામાં આવતાં છતાં હીંધસમય વ્યતીત થયે પણ જે સારો લાભ મળી શકતો નથી, તે કરતાં ઘણો અને ઉત્તમ લાભ અદ્ય સમયમાં બાળવયના કુમળા છોડવાને વિવેક જળ સિંચવાથી અવશ્ય મળવા મોટી આશા બંધાય છે. આજ કાલના યુવાનો તથા વૃદ્ધોને રસ્તે આવવા બંદગત કરવાનો એક સારો માર્ગ એ હીસે છે કે, આજ કાલ જૈનોમાં બહોળો ફેલાવો પામેલા જૈન ધર્મ પ્રકાશ, આત્માનન્દ પ્રકાશ, કોન્ફરન્સ હેરલ્ડ તથા આનન્દ જેવા માસિક ચોપાનીયાં તથા જૈનપત્ર જેવા સપ્તાહિક કે જેમાં આપણા પવિત્ર ધર્મ વ્યવહારને લગતાઉત્તમ લેખો લખાઈ બહાર પડેછે, તેમાંથી સર્વ લેખો સલા સમક્ષ કોઈ વિદ્વાન મુનિ કે શ્રાવક પાસે વંચાવવા. વ્યાખ્યાન વંચાતું હોય તો વ્યાખ્યાન વાંચનાર વિદ્વાન મુનિ જને પણ તે વિષયને લગતું સારું અસરકારક વિવેચન કરી શ્રોતા જનોનું સન્માર્ગ પ્રતિ ક્ષણ ખેંચવું.

૧૬૦ મુનિરાજે તથા શ્રાવકો પ્રતિ અગત્યની સુચનાઓ.

સચમાનુસારે આજ કાલના શ્રોતા વર્ગને આમ સારો લાભ થવા સંભવ છે. આ વાતનો મને પ્રત્યક્ષ અનુભવ થયેલો છે, અને તેવો અનુભવ કરવાનો પ્રસંગવસાત્ વિદ્વાન મુનિવરો કે શ્રાવક જનો ધારશે તો બહુ સારો લાભ મેળવી શકશે, એવી આશા બંધાય છે.

૧૧ આજ કાલ બહુધા શ્રાવક લોકોની સંસારિક સ્થિતિ કાંઈક વધારે ખારીક હોવાથી તેમને સમયોચિત સહાય આપવાનું પણ ઉમદા દીક્ષના શ્રીમંત શ્રાવક જનોનું અવશ્ય કર્તવ્ય છે, આમ સમયોચિત સહાય કરવાથી પૂર્વ પૂન્ય યોગ પ્રાપ્ત થયેલી લક્ષ્મીના સાર્થક સાથે પરલોકાર્થે મહા મોટા સુકૃતનો સંચય થાય છે, જેથી અંતે દેવ, મનુષ્ય સંજાંધી ઉત્તમ ભોગો—સાધનો—પામી તેઓ અક્ષય સુખ વરે છે, આપણા શ્રીમંત શ્રાવકો વિવેક વડે વિચારી આવા ખારીક વખતે સુવર્ણ કે રૂપાપર લાગી રહેલી મૂર્છા ઓછી કરી શ્રી સર્વજ્ઞ પ્રભુએ બતાવેલા ઉત્તમ ક્ષેત્રમાં શુભ પરિણામ પૂર્વક ખેડ કરવા ધારે તો અવશ્ય તેને બદલે જે ચાર કે સો ગણુંજ નહિ, કિન્તુ અનંત ગણું ફળ ઉપાર્જન કરે, તેમજ દ્રવ્ય, ક્ષેત્ર, કાળ અને ભાવને યથાર્થ નિહાળી સમય અનુકૂળપણે વર્તવાથી શ્રી જીનાના આરાધક પણ થઈ શકે, એમ સમજી સજ્જનોએ આવો અતિ શુભ અને શાસનને હિતકર માર્ગ સેવવા—આરાધવા—ભૂલવું ઉપયુક્ત નથી, કેમકે જ્ઞાની પુરષો કહે છે કે “લક્ષ્મી જળ તરંગ જેવી ચપળ છે. યૌવન પતંગના રંગની માફક ૩-૪ દીવસમાં ઉડી જવાનું છે, અને આયુષ્ય શરદના વાદળાના જેવું અસ્થિર છે; તો હે ભગ્યો ? અંતે અનર્થ કલેશાદિ મૂલક દ્રવ્ય વિષે શામાટે સુઝાઈ મરો છો ? જે તમારું શ્રેય ઇચ્છતા હો તો, પરમ ઉત્કૃષ્ટ એવા સર્વજ્ઞ સાધિત દાનાદિ ઉત્તમ ધર્મને સેવી દશ દૃષ્ટાંતે દોહિલા માનવ ભવને સાર્થક કરી લેવા ચુકશો નહિ. ” ધર્મ કાર્યમાં વિલગ—પ્રતિબંધ—પ્રમાદ

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

૧૬૨

કરવો યોગ્ય નથી, કેમકે કહ્યું છે કે—શ્રેયાંસિ बहुविघ्नानि
માટે જે કાંઈ શુભ આત્મ કલ્યાણાર્થે કરવું હોય તે શીઘ્ર સ-
ત્વર કરી લેવો. કાલ કરવું ધાર્યું હોય તે આજજ કરો, કેમકે
કાલને કાળનો ભય છે, ને કોઈ ભાગ્યયોગે આવે! શુભ અઘ્ય
વસાય થયો તો તેને સાર્થક કરવા એક ક્ષણ પણ પ્રમાદ કરવો
વાગ્ય નથી, કેમકે કાળની ગતિ ગહન છે, તે છાયા મિષે
તમાફ છળ જોતો ફરે છે. માટે તેનો વિશ્વાસ કરવો યોગ્ય
નથી, આ પ્રસ્તુત સમયોચિત સુચનાનો અનાદર નહિ કરતાં તે
દ્વારા જને તેટલો લાભ લેવા ચુકવું નહિ. સુત્રેષુ કિં ગહુના ?

૧૨ અહો ? આજ કાલ શ્રીમંત આવક લોકો પણ કેવા
મુગ્ધ જાની ગયા છે કે, સર્વજ્ઞ ભાષિત શાસ્ત્રાનુસારે જોતાં
પોતાને પ્રાપ્ત થયેલી લક્ષ્મી પુર્વ કરેલાં સુકૃત્યો—સુપાત્ર દાના-
દિ—નાજ યોગે મળેલી છે, તેમજ ઉદાર દીક્ષથી અત્યારે પણ
તે પ્રાપ્ત થયેલી લક્ષ્મીનો વિવેકવડે વ્યય કરવાથીજ તેનું સાર્થ-
ક્ય તથા ભવાંતરમાં મહા લાભ થાય તેમ છે, છતાં મુગ્ધ
માતખર લોકો કેવળ મોહ નિશામાં મશગુલ રહી પોતાના
સ્વચ્છંદી નાદ મુજબ વર્તતા જાય છે, તે કોઈ રીતે પ્રશંસા
પાત્ર ગણી શકાય તેમ નથી, કેમકે શાસ્ત્રકારનું તો એવુંજ
ફરમાન છે કે—“આજ્ઞા જુતો ધમ્મો” શ્રી સર્વજ્ઞ પ્રભુની
આજ્ઞા મુજબ કરેલું ધર્મ કૃત્ય—સ્વ—પરને હિતકર થઈ શકે
છે, પરંતુ કેવળ આપ મતિવાળું નહિ. દ્રવ્ય, ક્ષેત્ર, કાળ, અને
ભાવને ગરાગર લક્ષમાં લઈ ઉચિત માર્ગ સેવન કરવા કહેવા
શ્રી અરિહંત મહારાજની નીતિ છે, માટે ઉચ્ચ પદના
અમિત્રાણી સત્જનોએ સર્વજ્ઞ પરમાત્માએ પરમ કણ્ણાવડે જ-
તાવેલી આવી અનુપમ નીતિને અનુસરીનેજ ચાલવાની તથા
અપ્રિય સ્વચ્છંદી આપ છુટી આચરણ ત્યજવાની ખાસ આવ-
શ્યકતા છે. જ્યારે ત્યારે પણ સ્વચ્છંદપણું ત્યજી જીન આજ્ઞા
મુજબ વર્ત્યા વિના જીવનો છુટકો (મોક્ષ) નથી, તો અત્યારે
છતી સામગ્રીએ પ્રમાદ કરવો એ કોઈ રીતે આત્માને હિતકર
નથીજ. (અપુર્ણ.)

૧૯૨

વર્તમાન સમાચાર.

વર્તમાન સમાચાર.

શ્રી અમદાવાદમાં ઉપધાન માળાનો વરઘોડો

અને સમવસરણ.

કાગણ વદી ૨ ના રોજે શેડ લાલભાઈ દલપતભાઈના વડેથી દગદગા ભરેલો એક મોટો વરઘોડો નીકળ્યો હતો, અને જ્યાં ઉજમળાઈની ધર્મશાળા કે શ્રીમાન્ મહારાજશ્રી હંસ વિજયજી સાહેબ હતા, ત્યાં ઉતર્યો હતો. આ વરઘોડામાં હીરા, માણેક, મોતી અને પત્તાના અલંકારથી અલંકૃત થયેલા જૈન ભાળક અને બાળિકાઓ નાના પ્રકારના સુંદર પોશાક પહેરી દેવકુમાર અને દેવ કુંવરીઓની માફક અનેક પ્રકારની ઘોડા ગાડીઓમાં અને સોનેરી રૂપેરી સાજથી સજ્જ થયેલા સંખ્યાબંધ ઘોડાઓ ઉપર આરૂઢ થઈ થાળમાં માળાઓ લેઈ ચાલતા હતા. તે પ્રસંગે નગર શેડ તથા શેડ મનસુખભાઈ વિગેરે શ્રેષ્ઠી મંડળ હાજર હતું. સૌભાગ્યવંતી શ્રાવિકાઓ પણ ઝવેરાત પ્રમુખતા ઝળકતા દાગીના અને પચરંગી કલાણતુના સુંદર નેપથ્યમાં સજ્જ થઈ મસ્તકે જ્ઞાન પ્રમુખતા ઉપગરણો અને મેવા મીઠાઈની ચળકતી છાણો લેઈ ગીત ગાન કરતી ચાલતી હતી. આ વરઘોડો નિશાન ડંકો, અને જુદી જુદી બગીચો તથા જુદા જુદા ઘોડા આગળ જુદા જુદા મહેલાવાળા ના જુદા જુદા ઇંગ્રેજી વાજાથી ઘણો લગાયમાન થયો હતો. વદી ૩ ના દિવસે શ્રીમદ્ હંસવિજયજી મહારાજ સાહેબના શિષ્ય પંચાજી શ્રી સંપત્ત વિજયજી ગણિયે દલપતભાઈ શેડના વડામાં માળાઓ પહેરવાની શુભ ક્રિયા કરાવી હતી. અને તેજ રોજે શ્રી મહાવીર સ્વામી ભગવાનના દેવળમાં સમવસરણ રચનાની શુભ ક્રિયા મહારાજશ્રી હંસવિજયજી સાહેબે કરાવી હતી, આ બે દિવસોમાં દેવ દ્રવ્ય તથા જ્ઞાન દ્રવ્યની ઉપજ પણ સારી થઈ હતી. અકાંઈ મહોત્સવ શરૂ થયો છે.